

מ"ת 64904/12/22 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד איברהים אבו עמאר (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע
מ"ת 64904-12-22 מדינת ישראל נ' אבו עמאר(עציר)

בפני כבוד השופט יניב בן הרוש
המבקשת
מדינת ישראל-פמ"ד
ע"י ב"כ המתמחה מתן דניאל
נגד
המשיב
איברהים אבו עמאר (עציר)-ויעוד חזותי
ע"י ב"כ עו"ד נטלי אוטן

החלטה

רקע

1. לפני בקשה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים בכתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות **סחיטה באיומים** - עבירה לפי סעיף 428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 5.12.22 התקשר המשיב לעובד במסעדת "אווז הזהב", התייצג כ"יוסף מטראבין" ודרש לקבל את מספר הטלפון של הבעלים של המסעדה, תוך איום על העובד. העובד מסר למשיב את הטלפון של בעל המסעדה ובסמוך לאחר מכן התקשר המשיב ואיים על העובד ועל בעל המסעדה תוך שדרש סכום כספי, אחרת יבולע לו ולבית העסק שלו. בהמשך לכך ביום 7.12.22 שב המשיב ואיים על בעל המסעדה באמצעות טלפון אחר בכך ששלח לו הודעות כתובות בהן דרש ממנו סכום כספי תוך איומים מפורשים ומשתמעים.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה הפנתה לחומר החקירה, לרבות זיהוי הקול של המשיב, יצירת קשר עם אחות המשיב ממספר הטלפון ששימש לאיום. נוכחות בזירה בסמוך לזמן ביצוע הסחיטה, ראיה שמקבלת משנה תוקף נוכח צילום המתלונן במקום על ידי המאיים ממיקום בו שהה רכבו של המשיב מחוץ למסעדה.
4. ב"כ המשיב טענה כי אין להסתמך על זיהוי הקולות באשר מדובר בזיהוי שלא בוצע באמצעים טכנולוגיים, אלא על ידי שוטר שאינו בעל מומחיות בתחום. הפנתה אף לבש"פ 631/22 אלטוחי נ' מדינת ישראל. טענה כי נוכחות המשיב במקום הייתה תמימה, והמשיב אף מסר גרסה זו בפתח חקירתו הראשונה במשטרה ועל כן אין בה כדי לסבכו. כמו כן הפנתה לכך שלא נעצרו האחרים שהיו מעורבים על אף שמסרו גרסה שקרית.

דין

5. בתיק זה אין מחלוקת, כי המתלונן, אשר הינו בעלים של מסעדת "אווז הזהב", נסחט על ידי מאן דהוא.

עמוד 1

השאלה שבמחלוקת היא האם המשיב הינו הסוחט.

6. הראיה הארכימדית בתיק זה, הינה זיהוי קולו של המשיב, שבוצע על ידי השוטר סמיר אלקרינאווי ביום 13.12.22, תוך השוואה בין קולו של הסוחט בשיחות שהוקלטו על הטלפון של עובד המסעדה מוחמד אבו שרקה, (ע.ק 403/22) לבין קולו של המשיב כפי שהוקלט בשיחות אגב האזנת סתר 4338498/2022. (מסמך סט)

7. מעבר לכך קיימות עוד מספר ראיות, בהן אדון בהמשך, אך נראה כי אין מחלוקת כי אין בהן לבדן כדי להקים תשתית ראיתית מפלילה נגד המשיב. ולפיכך, יש להכריע בראש ובראשונה בסוגיית הזיהוי הקולי, אשר עליו יקום ויפול דבר.

8. בפתח הדברים אציג את התשתית העובדתית לזיהוי הקולי:

א. עובד המסעדה, מוחמד אבו שרקה מסר בעדותו מיום 5.12.22, כי באותו היום התקשר אליו אדם ממספר טלפון 054-8814692 מספר פעמים ודרש לקבל את פרטיו של בעל המקום ואף איים עליו ועל בעל המקום באמצעותו.

ב. מוחמד אבו שרקה מסר שלוש שיחות שהוקלטו במספר הטלפון שלו, ביום 5.12.22, לשוטר שאורכן בהתאמה: 2:07 דק', 0:23 דק' ו- 0:49 דק'. (למעשה נמסרו ארבע שיחות אך יש כפילות בין שתיים מהן)

ג. בה בעת, בוצעה האזנת סתר שמספרה 4338498/2022 למספר הטלפון של המשיב - 053-7130511 - ובמסגרתה נקלט המשיב משוחח עם אחרים, ובין השאר בשיחה מספר 38 שאורכה 1:08 דק' ובשיחה מספר 61 שאורכה 1:35 דק'. בחלק מהשיחות המשיב מזוהה כאיברהים, ובחלקן מדבר על עניינים המתיישרים עם מצבו הרפואי (183) או התאונה שביצע עם רכבו 4183764 (67).

ד. במהלך חקירתו מיום 25.12.22 המשיב לא הכחיש שהוא צד לשיחות, אך טען שאינו זוכר את השיחות.

ה. ביום 13.12.22 ביצע השוטר סמיר אלקרינאווי השוואת קולות בין השיחות מהאזנת הסתר לבין שלושת השיחות המוקלטות מהטלפון של מוחמד אבו שרקה, בהן נשמע הסוחט, וקבע כי למיטב ניסיונו הקול זהה. (מסמך סט)

9. עתה משהובהרה התשתית העובדתית של הזיהוי הקולי, אקיים דיון משפטי עקרוני ביחס אליו:

א. זיהוי קול הינו בבחינת עדות ביחס למידע קולי אשר העד המזהה קלט בחושיו. אשר על כן מדובר בעדות, אשר על פניה, הינה קבילה במשפט. לא אחת זיהוי שכזה משמש את בתי המשפט בבואם לבסס הכרעות משפטיות, בין אם על יסוד עדויות של עדים ובין אם על יסוד התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט. ראו למשל ע"פ 440/87 חדד נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי: "אם האזין בית המשפט ארוכות למערער ו"קלט" את קולו כדבעי, לא נגרע כוחו להשוות את הקולות מכל אדם

אחר המכיר את קולו של המערער

ב. למעשה, אין שוני עקרוני בין זיהוי על בסיס עדות ראיה לבין זיהוי על בסיס עדות שמיעה, משום ששתי העדויות מכילות מסקנה הנובעת מדמיון סובייקטיבי עליו מעיד העד - דמיון בין ממצא א' (החשוד כפי שנצפה או נשמע בזירת העבירה) לבין ממצא ב' (החשוד כפי שנצפה או נשמע במסדר זיהוי או בהאזנת סתר בהתאמה). השאלה בדבר דיוק הזיהוי והסיכוי לטעות, היא שאלה שקשורה למישור המשקל ולא למישור הקבילות.

ג. בכל הנוגע למשקל עדות זיהוי אשר בוצעה באמצעות אוזן אדם הלכה היא כי: **"לזיהוי קול באמצעות אוזן אדם ישנו משקל ראייתי אף אם ישנם אמצעים מדויקים יותר"** ראו בש"פ 492/21 **עזמה נ' מדינת ישראל**. וביתר שאת נקבע כי: **"לזיהוי קול באמצעות אוזן אדם יינתן משקל ראייתי, אף אם זיהוי באמצעות השוואה במעבדה הוא מדויק יותר"**. ראו בש"פ 562/18 **פלוני נ' מדינת ישראל**. בית המשפט העליון שב וחזר על עקרון זה במספר רב של הזדמנויות ובין השאר בבש"פ 6541/17 **כללאב נ' מדינת ישראל**, בש"פ 6466/06 **עקול נ' מדינת ישראל** וכן בש"פ 5094/13 **מחאמיד נ' מדינת ישראל**.

ד. בכל האמור יש כדי ללמד על כך שזיהוי קול יכול לשמש כראיה במשפט פלילי, גם אם הוא בוצע באמצעות אוזן אדם ולא באמצעות השוואה במעבדה.

ה. ודוק, משאנו מצויים בהליך המעצר הרי שהלכה היא כי אין להכריע בסוגיית משקלן של הראיות. מדובר בעיקרון יסודי בהליכי מעצר. ראו למשל בש"פ 1385/15 **כהן נ' מדינת ישראל**. עקרון זה נכון ביחס לזיהוי ויזואלי - ראו למשל בש"פ 8526/18 **כנעאן נ' מדינת ישראל**. ואף ביחס לזיהוי קול - ראו בש"פ 562/18 **פלוני נ' מדינת ישראל**, שם נקבע כי: **"טענות באשר לזיהוי קולו של נאשם, דינן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת הליך המעצר"**. הדברים נכונים באותה מידה גם ביחס לזיהוי קול שבוצע באמצעות "אוזן אדם" - ראו בש"פ 492/21 **עזמה נ' מדינת ישראל** וכן ראו בש"פ 1017/16 **ג'ת נ' מדינת ישראל**, בש"פ 2649/11 **עוואדה נ' מדינת ישראל**.

ו. זאת ועוד, משום שהכרעה ביחס להשוואת קולות יכול ותבצע בבוא העת על ידי בית המשפט אשר ידון בתיק העיקרי, כפי שנקבע בע"פ 440/87 **חדד נ' מדינת ישראל**, הרי שממילא קיימת אף אפשרות שבית המשפט עצמו יתרשם באופן בלתי אמצעי מהקולות הנחוצים השוואה. על כן, אין להקדים את המאוחר, מקום בו ההכרעה כעת היא רק בקיומן של ראיות לכאורה.

10. משמסקנת הדיון המשפטי היא כי זיהוי קול הינו ראיה קבילה במשפט, אשר על פניה אף הינה בעלת משקל ראייתי, ייתכן והיה מקום כבר עתה לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב ולהותיר את התהיות בדבר הזיהוי הקולי להליך העיקרי. אך בשים לב לכך שמדובר בראיה העיקרית בתיק זה, לא אוכל לפטור עצמי

מיישום מעמיק של הפן המשפטי בו דנתי:

א. עצם קיומה של עדות מזהה של שוטר, בחומר הראיות, לא די בה, כדי לקבוע באופן אוטומטי כי אכן קיימות ראיות לכאורה. כך למשל, בע"פ 3055/18 **אבו רקייק נ' מדינת ישראל**, זיכה בית המשפט העליון את הנאשם, משום שלאחר שעיין בסרטון התרשם כי: **"הזיהוי נעשה על יסוד סרטון שבו לא ניתן לראות את פני החשוד באופן שמאפשר זיהוי"**. ובהשאלה מעולם הזיהוי הוויזואלי אל עולם הזיהוי הווקאלי, נראה כי על בית המשפט הדן בהליך המעצר לכל הפחות להאזין להקלטות ולקבוע האם הן מאפשרות לבסס ממצא זיהוי.

ב. אשר על כן, האזנתי להקלטות על בסיסן זוהה המשיב, והתרשמתי כי קיים בסיס ניכר שיש בו כדי לאפשר זיהוי, וזאת מבלי להביע עמדה ביחס למשקל הזיהוי וזאת ממספר טעמים: **ראשית**, גם שיחות הסחיטה וגם שיחות העוגן הינן באורך כזה המאפשר התרשמות מניחת דעת מהקול הנשמע בה, על מאפייניו השונים. **שנית**, גם שיחות הסחיטה וגם שיחות העוגן, הוקלטו בפורמט זהה, אגב שיחת טלפון, ובכך יש כדי לאפשר זיהוי אפקטיבי יותר מאשר השוואה בין שיחה שהוקלטה בטלפון לבין שיחה שהוקלטה תוך כדי בחקירה משטרתית או אגב שיחת חולין במשטרה שהוקלטה בסתר. **שלישית**, גם שיחות הסחיטה וגם שיחות העוגן הינן באיכות טובה המאפשרת התרשמות מניחת דעת מן הקול הנשמע בהן. **רביעית**, הנאשם לא ידע שהוא מוקלט גם בשיחת העוגן וגם בשיחות הסחיטה, לפיכך אין חשש להשפעה על קולו.

ג. לא נעלם מעיניי בש"פ 631/22 **אלטוחי נ' מדינת ישראל**. יחד עם זאת, לא מצאתי כי הוא בא לשנות מן ההלכה ארוכת השנים של בית המשפט העליון לפיה זיהוי קול באוזן אדם יכול לשמש כראיה בעלת משקל בהליך הפלילי (בש"פ 492/21 **עזומה נ' מדינת ישראל**) ואף לא התרשמתי כי הוא בא לשנות מן ההלכה רבת השנים, לפיה משקלן של ראיות, לרבות ראיית זיהוי קול מוכרע בהליך העיקרי ולא בהליך המעצר. (בש"פ 492/21 **עזומה נ' מדינת ישראל**).

ד. משכל זה נאמר, עקרון אחד חשוב שניתן לחלץ מעניין **אלטוחי** הוא הזהירות המתבקשת בביסוס קביעת בדבר קיומן של ראיות לכאורה על יסוד זיהוי קולי בלבד, בהיעדר ראיות מפלילות אחרות. הדברים נלמדים מדבריו המפורשים של בית המשפט בעניין **אלטוחי**: **"מפסיקה זו שעסקה במשקל הראייתי של ראיית זיהוי קול במעצר עד תום ההליכים עולה גם כי ראיית הזיהוי לא הייתה הראיה היחידה שעל בסיסה נשלח הנאשם למעצר עד לתום ההליכים"**. אלא, שזהו אינו המצב בענייננו, בשים לב לכך שקיימות מספר ראיות נוספות נגד המשיב.

11. מעבר לזיהוי של השוטר אבוהרון קיימות, כאמור, ראיות נוספות שיש בהן כדי לחזק את ראיית הזיהוי הקולי ולהקטין את הסיכוי לטעות הטמון בכל זיהוי מטבעו:

א. החיזוק **הראשון** והעוצמתי ביותר הוא שבמהלך אירוע הסחיטה מיום

7.12.22, שבוע בהמשך ישיר לאירוע הסחיטה מיום 5.12.22, נשלחה למתלונן בשעה 20:06 תמונה שלו בתוך המסעדה, שצולמה מחוץ למסעדה. (מסמך נד') זמן קצר עובר לכך, בשעה 17:49 שהה המשיב במסעדה ביחד עם אחר והחנה את רכבו מ.ר. 4183764 בחניון המסעדה. המשיב נצפה במצלמות אבטחה (מסמך סו') ואף אישר זאת בחקירתו מיום 18.12.22. (מסמך 8) נוכחות המשיב כשלעצמה אינה בעלת עוצמה ראייתית מפלילה. אלא, שמשחזור שערך השוטר קובי מידם עולה כי התמונה שנשלחה למתלונן צולמה ממקום בו שהה רכב המשיב מ.ר. 4183764. (מסמך סז') הנה כי כן, מדובר בראיה נסיבתית שיש בה כדי לקשור את המשיב לסחיטה על יסוד אדן ראייתי עצמאי ובלתי תלוי בראיית זיהוי הקול. ודוק, לא נעלם מעיני, כי הסחיטה ביום 7.12.22 לא בוצעה ממספר הטלפון 054-8814692, אשר רק ביחס אליו בוצעה השוואת הקול. יחד עם זאת, האירוע מיום 5.12.22 והאירוע מיום 7.12.22 חד הם, וכפי שהסוחט דרש 20,000 ₪ באירוע הסחיטה מיום 5.12.22 הוא שב ודרש 20,000 ₪ ביום 7.12.22 באופן מיידי ללא גינוני ההיכרות ה"לבביים" שליוו את השיחה הראשונה בין השניים ביום 5.12.22.

ב. החיזוק השני הוא שממספר הטלפון 054-8814692 אשר באמצעותו בוצעה הסחיטה ביום 5.12.22 בוצעה באותו היום שיחה למספר טלפון 053-7159461 אשר שייך לאחותו של המשיב, בהתאם לבדיקה שערך השוטר (מזכר מאיר חדידה מיום 21.12.22). נתון שיש בו לקשור במידה מסוימת את הטלפון למשיב.

ג. החיזוק השלישי, גם אם חלש ביחס לאחרים, הוא שברכב הטיוטה של המשיב, מ.ר. 4183764, אשר צולם במקום האירוע בסמוך לזמן האירוע, נמצאו מסגרות סים. נתון שמתיישב עם כך ששיחות הסחיטה בוצעו ממספרי טלפון ללא בעלים רשומים.

ד. אכן, אין בכל אחת מראיות החיזוק שתוארו לעיל כדי להוביל למסקנה מרשיעה. אך כשהן מצטרפות אחת לשנייה, וכשכולן יחד כמכלול תומכות בראיית זיהוי הקול, הן מובילות יחד למסקנה מפלילה לכאורה. והכל בשים להלכה לפיה ראיות נסיבתיות יש לבחון כמכלול ולא בנפרד. ראו למשל ע"פ 1081/14 **צעלוק נ' מדינת ישראל**, שם נקבע כי: **"ייתכן מצב בו לכל ראייה בפני עצמה ניתן הסבר אפשרי, אך צירוף ההסברים למכלול מעלה תמונה בלתי סבירה"**.

12. אם כן, מסקנתי עד כאן היא כי המשיב הוא זה שביצע את השיחות המאיימות מטלפון שמספרו 054-8814692 כמתואר בסעיפים 4-13 לכתב האישום. השאלה שנותרה היא האם המשיב גם ביצע אף את השיחות המאיימות ביום 7.12.22.

א. כרטיס הסיים שמספרו 054-8814692, המשויך למשיב בהתאם להשוואת הקולות, התארח על ברזל שמסתיים בספרות 4200 ביום 5.12.22 בשעות 17:47, 17:49 ומיד בהמשך שוב בשעה 17:49. בד בבד על אותו מספר ברזל המסתיים בספרות 4200 התארח אף כרטיס הסיים שמספרו 054-8695616 ביום

5.12.22 בשעה 16:51.

ב. מדובר בראיה נסיבתית הקושרת בין הטלפון שמספרו 054-8814692, ובאמצעותו ביצע המשיב לכאורה את אירוע הסחיטה ביום 5.12.22, כפי שקבעתי לעיל, לבין מספר הטלפון שמספרו 054-8695616 באמצעותו בוצעה הסחיטה ביום 7.12.22.

ג. ודוק, ראיה נסיבתית זו יש לבחון בשים לב למספר נתונים חשובים. **ראשית**, החלפת כרטיסי סים על אותו ברזל בוצעה בטווח זמנים קצר, וככזו היא משמשת ראיה עוצמתית יותר לעומת החלפת כרטיסי סים על אותו ברזל בטווח זמנים ממושך. בענייננו החלפת כרטיסי הסים הייתה בפער של דקות. ולכן המסקנה המפלילה עוצמתית יותר. **שנית**, כפי שצינתי לעיל, יש ראיה נסיבתית נוספת שיש בה כדי לקשור את המשיב לאירוע הסחיטה מיום 7.12.22, והיא שמשחזור שערך השוטר קובי מידם עולה כי התמונה שנשלחה למתלונן צולמה ממקום בו שהה רכב המשיב מ.ר. 4183764, (מסמך סז') ביום האירוע ממש. ולכן יש בכך כדי לחזק את המסקנה המפלילה לפיה המשיב הוא זה שביצע אף את אירוע הסחיטה מיום 7.12.22 מטלפון שמספרו 054-8695616. **שלישית**, משקבעתי כי אירוע הסחיטה השני, הוא המשך ישיר של אירוע הסחיטה הראשון, ומשהמשיב נקשר באמצעות זיהוי קול לאירוע הסחיטה הראשון, הרי שיש בכך לחזק את המסקנה המפלילה בדבר מעורבותו באירוע הסחיטה השני.

13. נתתי דעתי לטענת בא כוח המשיב כי המשטרה לא ביצעה פעולות מספיקות בעניין החשודים האחרים. גם אם היה מצופה מהמשטרה לפעול ביתר שאת נוכח היקף תופעת הסחיטה באיומים באזור הדרום, הרי שלא מצאתי כי מדובר במחדל חקירתי. כפי שנקבע מזה כבר: **"השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר"** [ראו ע"פ 2661/13 **יחיב נ' מדינת ישראל**], זאת משום שמחדל חקירתי אינו מתקיים כל אימת שמשטרת ישראל לא פעולת באופן מיטבי, אלא רק באותם מקרים בהם בהתנהלותה פגעה בזכויות הנאשם.

14. בשולי הדברים, אציין כי על התביעה להקפיד הקפדה יתרה להעביר את מלוא חומר החקירה להגנה טרם הדיון. בענייננו מצאתי כי התביעה לא פעלה כמצופה ממנה עת התמהמה בהעברת חומר חקירה חשובים להגנה. אך, בסופו של יום, בענייניו של המשיב לא נגרם נזק ראיתי משום שאפשרתי לצדדים להשלים טיעוניהם לאחר העברת מלוא החומר הנוסף להגנה.

15. סוף דבר, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב.

עילת המעצר

16. משקבעתי קיומן של ראיות לכאורה, הרי שוודאי קמה לה עילת מעצר מובהקת.

17. עבירת הסחיטה באיומים מאופיינת בהטלת מורא ופחד, בפגיעה בשלום הציבור ובטחונו. בשל טיבה יוצרת עבירה הסחיטה באיומים קשר שתיקה וחשש ממשי בקרב הקורבנות מפני הגשת תלונה, שמא יתממשו האיומים.

ראו למשל ע"פ 6918/21 בן נון נ' מדינת ישראל וכן ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל. על כן נקבע בפסיקת המשפט העליון כי עבירות אלו מלמדות על מסוכנות ברורה וכי על דרך הכלל לא יורה בית המשפט על שחרור של נאשם בעבירות סחיטה באיומים. ראו למשל בש"פ 3357/22 מסארמה נ' מדינת ישראל, בש"פ 6469/18 אבו רשיד נ' מדינת ישראל ובש"פ 8373/13 כעאבנה נ' מדינת ישראל. הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח כך שעבירה מסוג זה ניתן לבצע אף תוך כדי מעצר בית. ראו למשל בש"פ 8313/13 גבאי נ' מדינת ישראל. וכן בש"פ 7758/13 שולי נ' מדינת ישראל.

18. יודגש כי לא אחת נקבע שבשל מאפייני עבירת הסחיטה באיומים, יש להורות בנסיבות המתאימות על מעצר מאחורי סורג ובריה, אף נוכח קשיים ראייתיים. ראו למשל בש"פ 8570/22 מדינת ישראל נ' קסאס. הדברים נאמרים, מעבר לצורך, משום שבענייננו לא התרשמתי מקושי ראייתי.

19. בעבירות סחיטה באיומים אף קיימת עילת מעצר של שיבוש מהלכי משפט. ראו למשל בש"פ 2842/17 הייב נ' מדינת ישראל וכן בש"פ 7942/16 קריחלי נ' מדינת ישראל.

20. המעשים המיוחסים למשיב, בוצעו על פניהם בקור רוח, לאחר תכנון מוקדם, תוך הטלת מורא על המתלונן ואחרים מטעמו, ואשר על כן הם מלמדים על מסוכנות ברף הגבוה.

21. ייתכן ובאופן רגיל היה ניתן להורות כבר עתה על מעצר המשיב, אך משמדובר במשיב צעיר נעדר עבר פלילי, נראה כי קודם לקבלת החלטה סופית בעניינו, וככל שתעלה בקשה שכזו מצדו, יהיה מקום לקבל תסקיר מאת שירות המבחן, בו יתייחס שירות המבחן לרמת המסוכנות הנשקפת מפניו, ליכולת ליתן בו אמון, וככל שיתרשם כי ניתן להורות על מעצרו באיזוק אלקטרוני, מבלי לסכן את הציבור והמתלונן, אף לבחון מפקחים מתאימים. חזקה על שירות המבחן כי טרם גיבוש החלטתו הסופית אף ישוחח עם המתלונן, באשר עמדת המתלונן, כמו גם שלומו הנפשי הינם שיקול מבין שיקולי המעצר. ראו למשל בש"פ 7930/22 מדינת ישראל נ' פלוני.

**ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"ג, 19 ינואר 2023, במעמד
הצדדים.**